

Nordlyset.

Et Maanedsskrift,

udgivet

af

G. S. Blicher og J. M. Elmenhoff.

I tre Bind.

Stands.

Trykt hos G. Elmenhoff.

1827.

STEEN STEENSEN BLICHER
NOVELLER FRA „NORDLYSET“

BIND I

GYLDENDALS TRANE-KLASSIKERE

Kongeriges Grændser.“ „Men“ bemærkede *Cotaldi* „en Ven – nu desværre død og borte – som Dagen efter talte med Dig, hilste fra mig og spurgte om *Armida*?“ „Ah!“ svarede hun „jeg holdt ham bestemt for en Spion fra Cardinalen.“ „Men hvorledes finder jeg Eder her?“ spurgte han videre. „Paa Vejen til Neapel“ var Svaret „hvorfra vi havde fsinde at sejle over til Sicilien. Da vi vare komne nær hertil, troede jeg i en forbiilende Rytter at gjenkende een af Cardinalens Tjenere; skjøndt han neppe ved et flygtigt Blik skulde søge os i denne Gittano-Dragt. Dog, til desto større Sikkerhed, bestuttede vi at opholde os her til Aften.“

Saaledes endte *Marrilla* sin Beretning; og nu er ogsaa den hele Fortælling snart tilende. *Cotaldi* førte *Armida* til sit Landgods i Val di Noto, hvor der knyttedes et helligt og lykosaligt Baand, som Døden maaskee endnu ikke har opløst. Det kan være, at Begge den Dag i Dag leve roligt og vel i Kredsen af Børn og Børnebørn, og tænke mindst paa, at deres Ungdoms Kjærligheds Historie rører deeltagende Hjerter i det fjerne Norden.

PEER SPILLEMAND

(En literair Notice, meddeelt af ham selv, i et Brev til Redactionen)

Ewald er født i Vajsenhuset, og jeg er født i Lundehuset: det var den første Lighed imellem os. Den anden er den, at vi Begge har været temmelig forfaldne til Poesie. Den tredje er, at ingen af os har havt Lyst til noget Nyttigt. Den største Ulighed imellem os bestaaer deri, at han blev til en berømt Poet, og jeg til Ingenting. Naar jeg siger „Ingenting,“ mener jeg ellers „Ingenting tilgavns“; thi jeg er en Dilettant, eller Fuskert, i mange Ting: 1) Jeg gjør Værs; men Degnen, som er en Seminar- og Bog-lærd Mand, siger, at de due intet. 2) Jeg spiller Violin til Gilder her i Omegnen; men Degnen siger, at det har heller ingen Art. 3) Jeg er ogsaa Skræder; men Man betroer mig ikke til at skjære, og det fordi jeg engang havde følgende Uheld: Jeg var ved at tilskjære et Par grønne Skjægs Beenklæder til Forvalteren, og paa samme Tid havde jeg en Tragedie i Væven, som allerede var trendet, paa femte Act nær. Catastrophen brød mig slem; jeg havde gjort Handlingen saa indviklet, at jeg tilsidst vidste hverken „ud eller ind“. Endelig gik der et pludseligt Lys op for mig, just som jeg var ifærd med de omtalte grønne Skjægs Beenklæder: „Jeg over-skjærer Knuden!“ raabte jeg begejstret; og i det samme klippede jeg det ene Laar tværs over – det var den hele Historie. 4) Jeg er ogsaa Væver; men mit Tøj sidder som oftest saa længe i Væven, at det første bliver mølædt, før det sidste bliver færdigt. Endelig er jeg, for det femte, Muurmester; men siden jeg engang forsøgte at opføre Byens Kølle efter samme Grund-sætninger, som det skjæve Taarn i Pisa, maa jeg nu lade mig nøje med at slaae Kalken. Dog, det er bedst, at jeg fortæller mit Leynestsøb i chronologisk Orden; thi vel veed jeg, at en Epiker skal rive Læseren midt ind i Handlingen, men at begynde ved Enden, er, saavídt jeg veed, uden Exempel; og

Authoritet maa Man jo have for sig i Alt, hvad Man skriver.
„Min Fader var en Mand“ – jeg behøver ej at sige meer; thi Enhver, som kjender sin Peer Paars, veed nu ogsaa, hvilken Profession han drev. Han giftede sig i Kjøbenhavn; men af Mangel paa tilstrækkelig Søgning, besluttede han at sætte sig ned i Helsingør. Paa Vejen – i Lundehuset – var det, at min Moder bragde mig uventet til Verden. Man siger, jeg kom for tidlig hertil: det kan gjerne være; thi enten er jeg ikke moden for Nutiden, eller denne ej for mig – jeg vil helst troe det Sidste.

I min Opvæxt skal Man ikke have mærket noget Usædvanligt eller Overordentligt hos mig, med mindre dertil skal regnes en vis Godtroenhed, som mine Forældre kaldte Dumhed, og som jeg nu selv, med større Forstand og Erfaring, maa erkjende derfor; hvorvel jeg ikke er istand til, ganske at aflægge denne Fejl. – Min Fader havde bestemt mig til sin egen Profession – hvilket ej heller havde været saa fejl til en Forberedelse; thi det er jo vitterligt nok, at „aus einem Barbiergesell kann Man Alles machen.“ – Ulykkeligviis! det var det Eneste, hvortil jeg var aldeles uskikket; jeg kom aldrig saavidt, at jeg lærte at stryge en Kniv.

Man besluttede nu at sætte mig i Lære hos min Morbroder, en velforremte Skrædermester; men efter et halvt Aars Forløb sendte han mig tilbage til mine Forældre, med den Erklæring: at jeg var alt for dum til at lære Professionen. Jeg kan reent ud sige Læseren, at min Dumhed bestod deri, at jeg gjorde min Mester altfor mange dumme Spørgsmaal angaaende Anvendelsen af de levnedes Stykker Klæde. – Ikke bedre gik det mig i Væverlæren: mine dumme Spørgsmaal jøge mig atter hjem. – Lignende Uduelighed udviste jeg hos min Farbroder Muurmesteren: jeg var saa dum, at jeg ikke kunde begribe, at Sand var ligesaa godt at mure i, som Kalk. Min Mester søgte vel at bevise mig det med tvende Ørefigener af Muurskeer; men jeg blev lige klog.

En saadan Forstokkenhed er rigtig nok ualmindelig, skjøndt ikke uden Exempel, og maa – som alt Andet – have sin Aarsag. Hos mig stak den deri: at jeg uheldigviis havde faaet fat paa nogle Digte etc.: Løgne, hvori Religion, Dyd, Ærlig-

hed og deslige bleve roste og anpriste. Disse overspændte Phraser gav mig en aldeles falsk Forestilling om Verden og dens Løb, om det Sande, Nyttige og ene Virkelige i den; og saa skjæv en Retning har min Tankegang ved disse bedrageriske Skrivter faaet, at jeg til Dato ikke har været Mand for at gjøre den lige.

Efter saa mange fejlslagne Forsøg paa at gjøre mig til et nyttig Medlem af det borgerlige Selskab, sendte Man mig til Stadsmusicanten. Dette lykkedes noget bedre: jeg gjorde meget hurtige Fremskridt, og kom snart midt ind i min Læremesters Kridthuus. Desværrel! jeg kom snart ud igjen. Han overraskede mig nemlig en Dag, som jeg var ifærd med at sætte Musik til en Elegie, jeg selv havde forfattet. Da han var en meget fornuftig Mand, beviste han mig baade med Skjældsord og Hug min Daarlighed, og moraliserede over en Klokketime ret faderligt for mig: „Din dumme Hund!“ sagde han, „hvad er det, Du tager Dig for? At gjøre Vers er den største Nar! Een heder! Den største Poet – din Esel! – er den største Nar! Een eneste Menuet er mere værd, end alle de Vers, der ere gjorde siden Verdens Skabelse.“ Jeg bad ydmygst om Forladelse og lovede Bedring – ak! det varede ikke længe, før jeg brød mit Løfte. Stadsmusicanten havde en Datter, og denne havde et Par Øjne af saa brændbar en Materie, at de tændte Ild i mit Hjerte – da forfaldt jeg atter til min forrige og allerede dybt indgroede Last: jeg skrev en Ode til min søde *Maren*; men Honoraret bestod i sex Lusinger og Døren paa Nakken.

Jeg gik hjem, og fortalte mine Forældre, hvorlunde min Mester havde behandlet mig; men den Trøst, jeg fik, bestod i en Dacapo af Musicantens Maestoso med Variationer og en Coda – Alt over det yndede Thema: „Hohl dich der Teufel!“

Dette skete vel ikke – i bogstavelig Forstand; – derimod gik jeg til Chefen for et i Byen værende Regiment, for at lade mig hværve. Jeg var 19 Aar gammel, 71 Tommer høj, lidt skjævbened, men forresten velskabt – jeg var saa lykkelig at blive indlemmet blandt Fædrelandets Forsvarere. Ved Hjælp af Underofficerens og Lieutenantens forenede Bestræbelser, og efterat min Ryg havde opslidt trende Hesselkjeppe, lærte jeg Krigsvidenskaben. Efter 4 Ugers Forløb var der Ingen ved

hele Compagniet, der slog stærkere paa Patronasken, end jeg. Saasomt dette *Cursus* var endt, havde jeg tre af fire Dage et behageligt *otium*, som – for at tilstaae Sandheden – opofredes til min Skjødedynd. Det traf sig saa besynderligt, at paa det Sted, hvor jeg laa i Qvarteer, logerede en Student, der var befængt med samme Sygdom, nemlig *delirium poeticum*. Havde det ikke været galt med mig før, saa blev det nu. Han lærte mig Latin og Fransk (Tydsk og Prygl havde jeg samlede faaet tillivs paa Exerceerpladsen), og under hans *Patrocinium* nærmede jeg mig *Parnassus* i anden Marsch. Jeg kunde allerede ganske tydelig see Poeternes Oldermand Apollo staae med en Laurbærkrands i Haanden, da Høst-Manoeuvrerne begyndte, og Mars præsenterede mig en ditto Krands. Jeg fik ingen af dem; men derimod en Ladestok i mit højre Knæ, hvilket gjorde mig halt, og følgende uskikket til at vandre længere med lige Skridt paa Ærens Vej. – Studenten var imidlertid kaldet til Præst netop i den Landsbye, hvor Ulykken hændtes mig, og saasomt jeg var helbredet, tog han mig til sig i Qualitet af Forelæser og Haandskriver; thi Øjensvaghed forbød ham at læse og skrive ved Lys. Her gik det da ud over alle Poeter i fire Tungemaal: jeg ikke alene læste dem; men udskrev endogsaa de smukkeste Stykker, som bleve indførte i en dertil indrettet Protocol. Dette var nu hans Maneer: han vilde blot nyde; men aldrig selv frembringe Noget. Jeg bad ham engang at meddele mig nogle af hans egne Poesier. „Jeg har ingen,“ svarte han, „selv planter jeg ingen Blomster; men jeg samler Andres; derved befinder jeg mig bedst. Jeg nærer den reneste Kjærlighed for den himmelske Kunst; men mangler Ærgjerrighed til selv at øve den.“ – „Skulde det da ikke være Digterens sødste Løn,“ indvendte jeg, „at vide sig beundret og elsket af den læsende Verden?“ – „Min kjære *Peder!*“ sagde han „denne Sødme har mange bittere Tilsatser. Den ene er Læsernes forskjellige Smag; Cajus foragter hvad Marius beundrer; Nogle ynde Tragoedier, Andre Comedier; og Alle ville de alene have deres egne Livretter.“ – „Lad dem saa tage dem!“ svarte jeg „og lade staae, hvad der ej behager dem!“ – „Det ville de heller ikke“ blev han ved; „hvad de ikke ynde, maa ingen Anden nyde i Ro; det skal kastes paa Jorden eller gjøres usmægeligt.

Dernæst: hvor ustadig er ikke Læseverdenens Gunst? *aura popularis!* intet Andet! Dine varmeste Beundrere kunne – inden Du venter det – vende Dig Ryggen, som Libertininen forlader den Pige, af hvis Yndigheder han er mættet, og søger en anden Gjenstand for sin flygtige Tilbøjelighed. Komme de endelig til Erkjendelse af deres Uretfærdighed, skeer det først, naar Du er død og borte; da maa et Vers i Aviserne, et Epitaphium, et glimrende Liigføjge med den – maaske i Armod og Nød hendøde Digter – være en fuldgyldig Oprejsning. Og hvor Mange, mener Du ikke, betragte Digteren med samme Øjne som Gjøgleren og Taskenspilleren: leer ad hans Skjemt, ja klapper ret fornøjjet; men tænker ved sig selv: „bravo Bajazi!“ tager ham til sit Bord, lader ham synge til sin Fødselsdag, eller sin Kones Begravelse, siger ham dertil de smukkeste Complimenter; men det kan være, han med alt dette anseer *Dig* for et unyttigt Medlem af Staten, blot sat i Verden til hans Fornøjelse. Recensenterne vil jeg ikke engang bringe med i Berregningen over en Digters Gjenvordigheder; thi *kjænder* han sig selv, leer han ad dem, der *miskjænde* ham. Anseer han det under sin Værdighed, at købe deres ephemeriske Roes med Smiger, Mæcenatemplarer eller rede Penge, vil han ej heller ændse saadanne Dommere, hvis eneste fremstikkende Egen-skaber ere Partiskhed og Frækhed.“ – „Det er en sørgelig Skildring, Hr. Pastor!“ sagde jeg „og ikke synderlig opmuntrende. Men hvad siger De saa om Digterens egne aandelige Brødre? Disse ville dog ved reene og usminket Kjærlighed trøste ham for den øvrige Verdens Uretfærdighed?“ – „Stakkels *Peder!*“ svarte han „Du kjender kun Lidet til Verden, og allermindst til Digternes. Dette store *Broderskab* har sit Laug, saa godt som Skrædere og Skomagere; sine Oldermænd og Oldgeseller, sine Laugshuse, Lærebreve og Forbunder. I saa lidenskabelige Hjerter maa Du være forvisset om, at saavel det *Orde* som det *Gode* hæver sig over Middelmaadighed. Ingen Coqvette kan være saa forfængelig, ingen Prælat saa hovmodig, ingen Erobrer saa skinsyg over sin usurperede Magt, ingen Frille i Sultans Harem saa misundelig, at Du jo kan finde de Digtere, som heri overgaae dem.“ – „Det er kun de slettere af dem!“ raabte jeg. – „Ikke dem alene!“ svarte

han: „Beskedenheds faure Blomst findes ikke altid i den ellers med Rette tilvundene Digterkrands. Den, som flyver højt over Jorden, fristes let til at see *nedad* istedet for *opad*, og glemmer, at det Rum *nedfor* er kun et Punkt i Sammenligning med hiint grændseløse *ovenfor*. Summa Summarum: gjør som jeg! sæt Dig til Bordet, og bliv borte fra Kjøkkenet! Du kunde ellers lettelig istedet for en Laurbærkrands om Hovedet faae en Karklud om Halsen! Du har jo vel desuden hørt: *at de, som gaae over Møden, ere de, som nyde mindst af den.*“

„Allerkjerreste Hr. Pastor!“ sagde jeg „De er dog alt for stræng.“ – „Jeg vilde vise Dig Skyggesiden“ svarte han; „thi Lyssiden staaer Dig bestandig for Øjne. Og hør engang, min kjære Fader! den gamle Degn kan ikke leve ret længe – Du skal faae hans Embede, saa har Du Brød.“ – Ak! den gamle Degn overlevede den unge Præst – jeg maatte søge vidt om mit Brød.

Hvorfor skulde jeg vidtløftigen fortælle mit *vita*? Jeg vandrede fra Sted til Sted; læste for Bøtm, og spillede for gamle Folk, indtil jeg, efter mange Aars Forløb, fandt et blivende Sted her i Grydstrup, hvor jeg ogsaa tænker at ende mit ubetydelige Liv. Jeg maa opholde dette paa hine mange forhen omtalte Maader; men i mine Fritimer kan jeg endnu ikke aflade at læse og gjøre Vers. Af disse tør jeg maaskee ved Lejlighed sende Dem nogle Prøver ved Overbringeren af dette, min gode Ven Barberen i Nibe, som engang har havt den Fornøjelse at rejse med en af de Herrer Redactører. Dersom disse finde en gunstig Modtagelse, skal jeg tage mig den Frihed at meddele Dem nogle Scener af mit Liv, hvoriblandt min Givtmaalshistorie, der vist ikke vil worde uden al Interesse.

Imidlertid har jeg den Ære at undertegne mig de ærede Herrers ydmyge Peder Lundehuus, Peder Væver, Peder Skræder, Peder Muurklikker, Peder Spillemand, *alias*: den skjævbenede Væver, den halte Skræder, den gale Muurklikker, den tarmløse Spillemand.

For rigtigheden at bedømme navnkundige Mennesker – berømte saavelsom berygtede – maa Man sammenligne *Mocstanden* med *Kraften*. Naar en Atilla eller en Tamerlan fører en Million Krigere frem til Kamp, og der aldrig engang modsættes dem den halve Styrke: da fortjener det ingen Beundring, om de sejre. Kan derimod en Scanderbech med tyve Tusinde i tredive Aar heldigen forsvare sig mod det dobbelte Antal: da tilkjende vi ham eenstemmen Heltenavn.

Endogsaa naar en lovløs Røver viser List og Mod, opvækker han Forundring – om ikke Beundring – og vor Afskye bliver blandet med Forbauselse.

Mathias Klostermayer var en af disse, som Naturen synes at have bestemt til *Anføjer*; men som desværre kun blev en *Røveranfører*. Hans List, Mod og Aandsnærverelse gjorde ham det muligt, med en halv Snees forvovne Karle i hele 6 Aar at trodse og undgaae Bayerns og Svabens civile og militaire Magt.

Han blev født i Aaret 1738 i Küssing i Bayern, hvor hans Fader var Hyrde. Denne holdt – sin Fattigdom uagtet – Sønnen flittig til Skolegang og Arbejde. Til sit 16de Aar blev *Mathias* hjemme hos Faderen; hvorpaa han kom i Tjeneste paa det Jesuiterne tilhørende Slot Mergenthan. Hans Opførsel var her upaaklagelig; men en Lyst opvaagnede hos ham, hvis stigende Magt drog ham i Fordærvelse – jagtlyst. Naar den küssinger Skytte af og til kom i Kjøkkenet med et Stykke Vildt; da var det den unge *Mathias*s største Glæde at betragte dette, saavel som Skyttens Bøsse, hans Hirschfænger og øvrige Jagttøj. Denne selv, som saaledes hentede den hurtige Fugl ned af Luften og Hjorten fra Bjerget, var Gjenstanden for hans højeste Beundring; han betragtede ham som et Væsen af højere, ædlere Natur. En Jægers Stand og Liv var fra nu af hans

som forklaret. „Jeg har seet hende“ hviskede han, „hun tilgav mig, og vinkede mig til sin Himmel – hun stod blandt Englene og udstrakte sine Arme imod mig. – *Elisabeth!*“ raabte han med en Ynglings klare Stemme „Engel! nu kommer jeg!“ Han rejste sig, og – sank afsjælet tilbage.

Saaledes adskilte et Menneskes Ondskab de tvende ædleste Hjertes, indtil Kjerlighedens Gud atter forenede dem. Han haver nu omskiftet deres Sorrig til Glæde – hans hellige Navn være lovet!

Her ender Arthurs Historie.

Jeg har fornylig været paa *Mørkedal* – hvor den var forandret! Græsset groede frodigt i Borggaarden, og Tidsler og Bulmeurt langs hen med Væggene. Sønderslagne Ruder vare overklædte med Papiir, og afblæste Tagsteen erstattede med Halm og Lyng. Driivhuset var et Brændeskuur; den største Deel af Haven udlagt til Græs. Granerne og Frugtræerne vare borte, og kun et Hjørne var beplantet med Kaal. – Jeg skyndte mig op af den sørgelige Dal. De skovløse Marker skjulte den snart for mine Øjne. – Hvor skjules det menneskelige Hjertes Uro og Trængsel? Kun der, hvor Ormen siger til Mennesket: „Du est min Broder!“

Det er en bekjendt Sag, at i *Dagbjerg Dos* boede fra umindelige Tider – og boer endnu, kan jeg troe – en meget honnet Bjergmands-Familie, om hvilken Man ikke veed andet Ondt, end at den imellem-stunder tilbyder sig et udøbt Barn i Nabo-lauget. Hvad Hensigten af et saadant Mageskifte monne være, skal jeg ikke sige for vist, hvis det ikke er den, at forbedre Racen ved den Methode, som Englænderne kalde „*breeding out*“. „Bytte er Bedrag“, siger Ordsproget; og den fælle Skifting, Bonden faaer ibytte, viser noksom, hvo der har Fordelen paa sin Side. Nu da: en Sommer-Aftenstund faldt min Vej over samme Dos. Træt og mødig, som jeg var, satte jeg mig ned, ikke ret langt fra Toppen af Bjerget, og inden jeg vidste deraf, faldt jeg i Søvn. Hvor længe jeg har sovet, veed jeg ikke; men det veed jeg, at jeg blev vækket ved en Begivenhed, som ikke møder os hver Dag.

Bjergtoppen hævede sig langsomt i Vejret, og dannede sig til et Lyngfelt, der bares af sex ildrøde Støtter. Derunder opsteeg et Bord, der forekom mig at være parisk Marmor, og dette blev, af smaae vævre Drengse, dækket lige saa hastigt, som smagfuldt og kostbart: Fade og Tallerkener vare af det pure Guld; Knive og Gaffler af Sølv, Skafferne indlagte med Diamanter: Chrystalflasker og Glas stode ved hver Couvert, og Blomsterkurve med Roser af Rubiner, Violer af Saphire, og saa videre, gjorde Anretningen saa nydelig, som tænkes kan. Derpaa fremsteeg – under en rossinisk Ouverture, udført af Katte, Ugler, Græshopper, Faarekyllinger, Skader og Peer Oxes Frøer – en Chapeau med Dame, som jeg siden erfarede var Vært og Værtinde. Deres Skabning og Costume var mig saa paafaldende, at jeg kan levere en meget fuldstændig og nøjagtig Beskrivelse derover: Han var en lille net Mand, med

et højt Bryst, og stærkt snøret, omtrent indtil Tykkelsen af en Vognstang. Hans Buxer vare umaadelig vide, og Hatten saa bred, at den bedækkede baade ham selv og hans lille Hustrue. Denne var ogsaa klædt paa den højeste Mode, med dybt nedringet Kjole, saa at Man mageligt kunde kikke ned mellem de nøgne Skulderblade – men: *honnny soit qui mal y pense!* Slikt ere vi jo længe vant til at see. – Hendes Haar, Fingre og Arme vare – som Man let kan vide – bedækkede med de meest glimrende Juveler, Ringe og Baand, og svære Gulduhre dinglede rundt om de brede Hoffer. Hendes Livs Tyndhed overgik – om muligt – Hr. Gemalens; thi Man skulde virkelig ikke sige Andet, end at hun var sammensat af tvende forskellige Stykker, med billig Forundring over, at de under alle Bevægelser dog ikke faldt fra hinanden: desuden havde Begge meget højlede Skoe, hvilket gjorde Balancen endnu sværere. Man seer ellers af denne korte Beskrivelse, at Folk under Jorden, saavel som over Jorden, danne sig fuldkommet efter Parisernes høje Mønster, nu som i *Holbergs* Tid. Efter det første Par fulgte en Deel andre i samme Costume, og Alle toge Plads ved Bordet, paa fiint udarbejdede Elfenbeens Stole.

Man kan her med Billighed vente en Specification af Retterne ved denne Soupé; og en Saadan er jeg og saa lykkelig at kunde fremlægge for mine smukke Læserinder, hvorvel jeg ikke selv kunde tage Deel i Nydelsen. Takket være den belevne Værtindes Omhyggelighed for sine Gjæster, og hendes uophørlige Nøden, der tillige gjorde mig bekendt med de Tilstedeværendes Navne og Stand. „Vær saa artig, – lød det i korte Mellemrum – „Hr. von Rammebjerg! en lille Fiurbeen endnu! Frue von Elmandsbjerg! De nyder jo slet Intet af denne Ørentvistragout! Hr. Bergraad von Jelslø! smager Manden Dem ikke? et Par smaa Edderkopper endnu, med Dugsaucel Frøken von Høghøj! De er alt for peen; maa jeg hjælpe Dem til lidt Musefricassee? Hr. Geheime-Bergraad von Baunhøj! De seer Retterne – et lille Stykke Hugorm! Hr. von Bloksbjerg! De har rejst en lang Bej – en lille Flaggermus endnu, ellers gaer De sulten fra Bordet!“ – Sørgede Værtinden for at Fadene kunde tømmes, da passede Værtens Flaskerne med samme rosværdige Omhue: hans eget Glas var

altid i Bevægelse, nu til den ene Side, nu til den anden, med et: „Min Herre! maa jeg drikke et Glas med Dem?“ – Hvad Conversationen angaaer, da var den meget levende; men efterdi Alle talte paa eengang, blev det mig vanskeligt at opfatte noget Sammenhængende. Saameget hørte jeg: at tvende gamle Bergraader vare i hæftig Disput om Tyrker og Græker; at en ung Cavaleer med sin Dame talte ligesaa entusiastisk, som kunstforstandig, om en ny Vaudeville; at et Par middelaldrende Fruer gjennemhøglede nogle fraværende, og at en ung Fyr hvidskede søde Ting til Frøkenen i Huset – i Bjerget, vilde jeg sige. Samme Frøken var ellers – beyleufig gesagt – en ganske net Pige, og jeg skulde tage meget fejl, om hun ikke var en tilbyttet eller adopteret Datter fra Oververdenen. At hun dernede havde faaet en god Opdragelse, hørte jeg af hendes Frue Moder, som ved Slutningen af Maaltidet, da Fadene vare tomme, meget levende roste hende for hendes Chapeau, den unge Hr. von *Bloksbjerg*. Af hendes Ytringer kunde jeg med Sikkerhed slutte mig til, at Frøkenen havde perfectioneret sig i alle mulige Fruentimmetiteter, saasom: at spinde Guld, spytte Perler, græde Diamanter. Hun var endvidere fuldkommen i alle nu brugelige Maaneskinsdandse, saavel som i Sang og Musik. Men, hvad der var det Bedste, hendes Forstand var ligesaa uddannet som hendes Person: hun talte og skrev med Siirlighed ikke alene Modersmaalet (Bjergsproget); men, desforuden talte hun meget flydende Alfemaalet og Nissesproget; ja var end ikke ubevandet i Trolde-Sproget; hvilket, siden *Thor* udrøddede Nationen, er et dødt Sprog, og ellers nu kun bekjendt blandt de Lærde under Jorden.

Viin og Sang maae følges ad! det vidste Man ogsaa her: Frøkenen regalerede først – efter almindelig Beden og Nøden – Selskabet med Jægerbrudens „Vi binde Dig“ etc. Jeg kjendte den paa Melodien; thi det var mig ikke muligt at forstaae et Ord, saa kunstmæssigt sang hun! Kun Omkvædet nam jeg, saasom da Alle stemmede i med, og en tyk Bergmand – der sad mig nærmest – med en Stemme, som en Tyr, overskraalte de Andre. Det var ellers noget varieret – maaske rettere efter Bjergfolkets Lejlighed localiseret; thi jeg hørte tydeligt, at han sang: „Skjønne, grønne Jomfruebarm! Læber, som blaae Vio-

ler!" (Om Sangen har vundet ved denne Forandring, tør jeg ikke fordriste mig til, paa egen Haand at afgjøre; men henstiller det til de Herrer Recensenters Bedømmelse, der *ex pro- fesso* forstaae sig paa Sligt og forresten vide alle Ting.) Hærnæst fik vi: „der Erlenkönig“, af *Göthe*, som Vexelsang mellem Frøken von *Dagberg* og den omtalte vældige Bassist, hvorefter Sidstnævnte udbragte Digterens Skaal, der blev ledsaget af et tredobbelt „Hurra“. Naar det i et godt Laug først kommer til „Hurra“! saa plejer ogsaa Bacchi Magt at vise sig som prædominerende, til megen Præjudice for Comus, Momus og sommetider Venus med. — *Evans* Priis er da Æmnet i alle Viser: saaledes ogsaa her. Den unge Hr. von Rammebjerg istemte uopfordret: „Hvor Fader Evan troner.“ — Derpaa begyndte Geheimebergraaden: „Vil Du være stærk og fri,“ der paa engang blev sjungen med to forskellige Melodier. Lystigheden steg nu til den Grad, at Man ligeledes paa engang sang to forskellige Viser, og det endda saaledes, at hver Sanger fulgte sit eget Tempo. Omsider rejste sig en af Gæsterne, og, idet han svingende sit Glas gjorde en ufrivillig Libation paa den Damaskes Dug, intonerede han den yndede Finale: „Og det skal være Værtindens Skaal, Hurra!“ Greben og henreven af en sympathetisk Følelse, og ganske forglemmende Tid og Sted, faldt jeg begejstret ind med mit: „Og Skam faae den, der ikke —“. Men neppe havde jeg, til Selskabets store Forbauselse, ladet min overjordiske Stemme høre, før Telt og Bord og Gæster med en forfærdelig Larm sank ned i Bjerget; og, efter en kort dump Buldren i dets Skjød, blev det rundt omkring mig saa tyst og øde som i en Kirke ved Midnatstide. Jeg skal ikke nægte, at det var mig lidt unheimlich — som Tydsken siger. — Jeg skyndte mig derfor ned af Bjerget, ikke uden Fortrydelse over, ved min utidige Mellemkomst at have forstyrt Selskabets Glæde, og forkortet mig selv saa skjøn en Lejlighed til at udvide mine underjordiske Kundskaber.

Bandini, en Gennese af gammel adelig Herkønst, forlod i sit fem og tyvende Aar sin Fædrenestad, for i Medicerernes Bye og ved Tiberens Bredder at bringe til Fuldkommenhed den ædle Malerkunst, i hvilken han allerede hjemme havde gjort mere, end almindelig Fremgang. Med en fyrig og ædel Sjæls Begejstring havde han beskuet en *Rafaels*, en *Correggios* og andre Mesters uddødelige Værker, og med en Elskers lønlige, søde Fryd vovet at bejle til en Hæder, der hidtil havde været eneste Gjenstand for hans unge Hjertes Længsel. Med stedsse stærre Sikkerhed, skjønnsomt Udvalg og ædel Frihed tilegnede han sig Forgængernes særskilte Fuldkommenheder: de skulde — om et længere og lykkeligere Liv havde været ham forundet — med hans selvgne Aandsgave have sammensmeltet til et herligt Heelt. Men — hvor mange Dødelige naae vel det Maal, som uerfaren Indbildningskraft foregjøgler, og ungdommeligt Mod forjetter? Nogle reddes allerede, naar de see at Ærens Krands hænger højt paa et Bjerg, og ikke — som det i den første Forblændelse syntes i en Dal, hvorhen der dandses over smilende Blomster. Andre trættes paa Halvvejen, og opgive et Løb, som mødes og sinkes af uventede og stedsse forøgede Hindringer. Andre glemme det ophøjede, men fjerne Maal, idet de lokkes af nærmere og lettere opnaaelige Glæder. Og atter Andre gribes af en fremmet overmægtig Lidenskab, der som et Stormkast pludselig nedhvirvler dem til Foden af det næsten bestegne Bjerg, og i et Øjeblik tilintetgjør Frugten af hele Aars Kamp og Møje.

Bandini deelte sin Tid mellem Kunstens og Naturens Betragtning; snart studerede han en malet Madonna, snart en levende; men begge blot som Maler. Fra de veltrufne Afbildinger af Naturens Skjønheder, vendte han sig til Originalen selv. — En Aften vandrede han, henrevet af sine idealske